

Světlo 45/1996

Z obsahu:

Tajemství člověka skrze pravdu o Kristově kněžství

Právě nyní je třeba podporovat Jana Pavla II.

Kázání kolínského arcibiskupa kard. Meisnera při oslavě volby Jana Pavla II. za papeže.

Morální hledisko

Neodbytné myšlenky k jednomu případu

Pozdní probuzení

x... Je naprosto nezbytné podívat se na pozadí tohoto zneužívání dětí a jejich vražd, odkrýt hlubší příčiny a vyvodit z toho závěry.

Ano nebo ne?

Životopisy svatých nám představují muže, ženy i děti, kteří svým životem, hrdinskými ctnostmi a svatou smrtí oslavili Boha.

Tajemství člověka skrze pravdu o Kristově kněžství

1. listopadu oslavil Svatý otec Jan Pavel II. padesáté výročí svého kněžského svěcení. K tomuto významnému výročí přinášíme část promluvy z exercicií, které ještě jako Karol Wojtyła dával papeži Pavlu VI. ve Vatikáně. Tyto myšlenky nejsou jen hlubokou reflexí tajemství člověka a kněžství. Odkrývají nám, jak své kněžství prožíval a prožívá současný Petrův nástupce - Jan Pavel II.

1. Kněžství podle učení II. vatikánského koncilu

V tomto rozjímání se zastavíme u námětu, který je nám zvláště blízký, a takřka "vlastní". Vidíme "tajemství člověka" skrze pravdu o Kristově kněžství. Poněvadž my všichni máme na něm účast, v míře odpovídající určitým hierarchickým stupňům, zdá se, že takový pohled je zvláštním způsobem blízký našemu životu a našim zkušenostem a souvisí s nimi.

Kristus Pán, velekněz vyvolený z lidí (srv. Žid 5,1-5), ustanovil z nového lidu "královský národ a kněze Boha Otce" (Žjev 1,6; srv. 5,9-10; SN č. 10). V následujících slovech vykládá Světlo národů, jak je účast na Kristově kněžství zakořeněna v celém Božím lidu. Potom uvádí podstatný rozdíl mezi kněžstvím všeobecným a kněžstvím hierarchickým. "Liší se sice podstatně, a ne pouze stupněm. Přesto však jsou mezi nimi vzájemné vztahy: jedno i druhé se totiž podílí - každé svým vlastním způsobem - na jediném Kristově kněžství" (SN, č. 10). Když

rozjímáme o tomto námětu, totiž jak jediné kněžství nové a věčné smlouvy zapouští kořeny v duších všech pokřtěných, pak se i v nás prohloubí uvědomění našeho kněžství hierarchického.

Vždyť se zrodilo a potom dozrálo právě v rámci kněžství všeobecného, zde má nést plody, a tak se má stále utvrzovat. Vzpomeňme si všichni na historii svého kněžského povolání, na onu jedinečnou a neopakovatelnou cestu, která dovedla ke kněžství každého z nás, ať je to prostý kněz, biskup nebo papež.

"Při svém znovuzrození a pomazání od Ducha svatého jsou totiž pokřtění posvěceni jako duchovní dům a svaté kněžstvo, aby každým křesťanským skutkem přinášeli duchovní oběti a hlásali moc toho, který je z temnoty povolal do svého podivuhodného světla (srv. 1 Petr 2,4-10). Proto všichni Kristovi učedníci setrvávají v modlitbách, chválí společně Boha (srv. Sk 2,42-47) a přinášejí sebe jako živou a svatou oběť, která se líbí Bohu (srv. Řím 12,1). Všude ve světě vydávají svědectví o Kristu a zdůvodňují těm, kdo se na to ptají, proč mají naději v život věčný (srv. 1 Petr 3,15)" (SN, č. 10).

V tomto úryvku zdůrazňuje koncil, že existuje úzká spojitost mezi "tria munera Christi" - a že proto spolu úzce souvisí i účast na tomto "trojím úkolu Kristově" jak v životě každého jednotlivého křesťana, tak v životě celého Božího lidu!

Zdá se, že tato koncilní nauka stírá hranice a opravuje stereotypy, na které si dnes nemálo lidí navyklo. V jejím světle se na kněžství také zakládá laikát. Toto stanovisko koncilu rozhodně našlo velice úrodnou půdu v různých dokumentech, například ve 4. hlavě konstituce Světlo národů, č. 30-38, v dekretu o apoštolátě laiků, atd. Avšak - a to musíme zdůraznit - koncilní nauce je naprosto cizí snaha o "zlaicizování" kléru, kněží a řeholníků. Takový výklad by byl jen jejím znetvořením a základním omylem. Bohužel, v některých případech se takový omyl vyskytoval. Bylo zapotřebí zákroku papeže a také třetí synody biskupů v roce 1971. Ta se zabývala námětem "svátostného kněžství", aby čelila zmíněným zcela mylným tendencím.

Koncilní nauka o všeobecném kněžství neznámá, že se všechno převádí na laikát, i když se objevuje obrovské bohatství povolání laiků v církvi. Pravý smysl této nauky je mnohem větší. Abychom jej mohli plně vystihnout, musíme jít až k "tajemství člověka", tak jak je vepsáno v "tajemství vtěleného Slova", to je v tajemství Krista - velekněze. Právě Kristus přináší s sebou do světa podstatnou plnost kněžství: "Oběti krvavé ani nekrvavé jsi nechtěl, ale dals mi tělo, proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli" (Žid 10,5-7). Na tomto základě dokonává Ježíš svou oběť a ustanovuje eucharistii a z celého lidu dělá "království a kněze pro Boha" (Zjev 1,6).

Kněžství chápané v takovém smyslu se dotýká existenční otázky o člověku: "Co je člověk? Jaký je smysl bolesti, zla, smrti, které přes všechnen dosažený pokrok trvají? Nač ona vítězství tak draze dosažená? Čím může člověk přispět společnosti a co od ní může očekávat? Co přijde po tomto pozemském životě?" (RN, č. 10).

Takové otázky si klade koncil po rozboru nynější situace v současném světě, otázky, které jsou definovány jako "nejzákladnější". Pohledme na diagnózu

nynější situace, kterou formuloval koncil. Z ní vyvěrají zmíněné otázky. Dále v 10. hlavě konstituce Radost a naděje čteme: "Nevyrovnanosti, jimiž trpí dnešní svět, souvisejí s hlubší nevyrovnaností, jež tkví v srdci člověka. V člověku samém je mnoho činitelů, které se mezi sebou střetávají. Zatímco na jedné straně - jelikož je bytost stvořená - zjišťuje, že je mnoha způsoby omezen, cítí na druhé straně, že ve svých touhách je neomezený a povoláný k vyššímu životu. Mezi mnoha věcmi, které ho lákají, je nucen neustále volit a některých se zříkat. Ano, sám slabý a hříšný, nezřídká dělá, co nechce, a co by chtěl dělat, nedělá." (Pokračování příště)

12. neděle v mezidobí - cyklus A

Liturgická čtení

1. čtení - Mdr 6,12-16

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. čtení - 1 Sol 4,13-18

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My živí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří od té chvíle zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

Evangelium - Mt 25,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: "Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevezly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: 'Ženich je tady! Jděte mu naproti!' Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: 'Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.' Ale prozíravé odpověděly: 'Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodavačům a kupte si.' Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: 'Pane, pane, otevři nám!' On však

odpověď: 'Amen, pravím vám: Neznám vás.' Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.'

Kněžství chápané v takovém smyslu se dotýká existenční otázky o člověku: "Co je člověk? Jaký je smysl bolesti, zla, smrti, které přes všechn dosážený pokrok trvají?..."

Myšlenky na neděli

Vyhaslé lampy

Zamyšlení nad úryvkem Mt 25,1-13

Bděte, protože neznáte den ani hodinu

Připrav se na setkání s Ježíšem upřímnou modlitbou a pozornou četbou dnešního úryvku o desíti pannách. Můžeš být jednou z nich. Pozvání na svatbu je projevem velké Pánovy přízně. Je to tak velká čest, že zasluhuje, aby ses dokonale připravila pro svou účast na jeho slavnosti. Tím spíše, jestliže máš být světloňem. Tvá služba, ke které jsi povolána, má prozářít cestu Pánovým hostům a dodat lesku jeho průvodu. Když tě pozval, spoléhá na tebe. Pocta, které se ti dostává z Boží přízně, ovšem nemá být pro tebe důvodem k bezstarostnému uspokojení, nýbrž naopak k větší odpovědnosti a prozíravosti, abys byla za všech okolností schopna splnit poslání, které Pán od tebe očekává. Připoj se k těm ostatním, které čekají na Ženichův příchod.

Celá polovina z pozvaných panen však vzala svůj úkol na lehkou váhu. Není to smutné? Na jejich chování se máš přesvědčit, že samo počáteční nadšení, které nic podstatného nezmění a spokojuje se pouze se samolibým sebevědomím, je spíše škodlivé než prospěšné. Nepozoruješ i u sebe, že ti často rychle dochází olej tvého počátečního elánu a tvých dobrých předsevzetí? Jestliže se pro něco nadchneš, uvědom si, že tím ještě nebylo ničeho dosaženo. Je třeba počítat s usilovnou prací a trpělivým čekáním, při kterém se někdy dokonce zavírají oči únavou. Zůstaň však trpělivá a připravená. Nejsi to přece ty, kdo určuje Ženichovi podmínky a dobu, kdy má přijít, nýbrž On má právo očekávat, že tě najde připravenou tam, kde máš být, a to i v nejméně očekávané chvíli jeho milostiplného příchodu. I když ti neříká, kdy to bude, můžeš se s naprostou jistotou spolehnout na to, že přijde.

Přichází ženich!

Dlouho očekávaná chvíle, která by měla být pro všechny důvodem k nepopsatelné radosti, vyvolává u nedbalých panen zděšení: jejich lampy pohasly. Opatřit si olej uprostřed noci není právě snadné. Doplňuj si včas a pravidelně olej přijímáním svátostí. Nečekej, až se setmí. Mohla by ses také dostat do nepřekonatelných obtíží. Pozorné a věrné panny bohužel nemohou svým družkám pomoci. Nepokládej to za nedostatek pochopení, když jim musí odmítnout výpomoc: prozíravé a věrné panny by tím ohrozily svůj vlastní úkol.

Vyvod' si z této situace závažné varující poučení: Nespoléhej, že se s někým "svezeš", nespolehej na své postavení, povolání, na svou dlouholetou příslušnost k

nějaké výjimečné skupině či hnutí. Nikdo nemá nic garantováno tak, aby mohl spoléhat na svou "imunitu". Nečekej lehkomyšlně, že se v kritickou dobu samozřejmě najde nějaké řešení. Raději i ve chvílích tě největší duchovní pohody počítej s tím, že by mohlo dojít i u tebe k takovému selhání, které zůstane nenapravitelné a definitivně ti uzavře dveře Boží milosti a přízně.

Pane, otevři nám! Panny pozdě flučou a prosí. A bylo to tak snadné vstoupit do hodovní síně! Nemusely ani prosit. Pán sám je pozval a těšil se na jejich společnost. Stačilo, aby byly včas připraveny.

Neznám vás!

Slyšíš dobře. Nejlaskavější Pán umí vyslovit také tvrdá neodvolatelná slova. Překvapilo tě to?

Boží dobrota je totožná i s Boží spravedlností. Nepřijímej jednostranný a zkreslující obraz Ježíše, k němuž stačí jen prozpěvovat písně a volat "Pane, Pane!" Nebude-li tvá lampa zářit skutky obětavé lásky a opravdové spravedlnosti. Pán tě nebude potřebovat ani znát. Boží láska a milosrdenství nás zajisté vybízejí k důvěře, nikoliv však k pohodlné nedbalosti, povrchnosti a lehkomyšlnosti. Jednou prominutý hřích není návodem k jeho opakování, ale k vděčné lásce, která stále pevněji spojuje s Bohem. Nebo si snad troufáš vytrvale spoléhat, že budeš mít vždy dostatek času a příležitosti k nápravě? Uvědom si, že je rozdíl mezi vinou toho, komu se dostávalo mimořádných vyznamenání, byl omilostněn a vybrán do Ženichova průvodu, a pak se přesto vlastní vinou zpronevěřil svému poslání.

Vzij se do zoufalé situaci panen, které zůstaly v noci samy před zavřenými dveřmi. Zeptej se jich, co si nyní myslí o svém lehkomyšlném chování. Jestliže se ti Ježíšovo vyprávění zdá dnes tvrdé, uvědom si, že i tato přísná slova jsou pro tebe slovy lásky. Poděkuj za ně jako za včasné varování, které nelze chápat ani jako strašení, ani jako pohled přes černé brýle. Přijmi je naopak jako výzvu, abys zavčas odložila růžové brýle a nepočítala pouze s blahosklonností tam, kde má své místo také spravedlnost.

Bratr Amadeus

Ve škole Boží radosti

Agnéz Renault

Příběh lásky podle Božského Srdce

Tajemství rodičů sv. Terezie z Lisieux

Souzvuk srdcí

Oba žili v Alenconu a oba cítili v srdci povolání k řeholnímu životu. Louis Martin se modlil, aby byl přijat do horského kláštera sv. Bernarda. To odpovídalo jeho touze, neboť to znamenalo spojení pohádkové přírody s úplným odevzdáním se Bohu a poslání za větru a bouře spěchat na pomoc těm, kteří zbloudili v horách. Podmínkou přijetí bylo absolvování klasických studií, které však ze zdravotních důvodů nemohl Louis dokončit.

Zelie se svým činorodým a soucitným srdcem prosila o přijetí k sestřám sv. Vincence z Pauly. Ale řádová sestra, která ji přijímala, řekla bez zaváhání prorocky, že vstup do kláštera není podle Boží vůle. Zelie podobně jako Louis se podrobila vůli Boží a takto se modlila:

Můj Bože, protože nejsem hodna, abych se jako řádová sestra stala tvou nevěstou, chci vstoupit do manželství a splnit tak tvou svatou vůli. Prosím tě tedy, dej mi mnoho dětí, které mají být všechny zasvěceny tvé službě.

Zelie proměnila tuto kouzelnou modlitbu pozoruhodným životem jako manželka a matka s odvahou a vnitřní statečností ve skutek. Přijala na sebe všechny zkoušky, kterých nikdy nechybělo a kterým se měla podrobit s úplnou odevzdaností až k těžkému utrpení při rakovině plic, na kterou zemřela ve věku 45 let. Porodila 9 dětí, z nichž čtyři záhy odešly do nebe a pět ostatních se stalo řádovými sestrami, čtyři z nich karmelitánkami. Jedna z nich, "malá Terezička", byla darována církvi, aby její děti uvedla na "malou cestu" odevzdanosti a milosrdné lásky.

Lous Martin vede pracovitý, takřka klášterní život. Miluje jemnou hodinářskou práci. Ve volné chvíli chodí na ryby. Jediné, co mu matka vyčítá je, že se nechce oženit.

Také Zelie pracuje. 8. prosince 1851, na svátek Neposkvrněného Početí uslyší vnitřní hlas, který je odpovědí na její starost o budoucnost: "Otevři si krajkářství." Žřizuje si v domě svých rodičů kancelář, kde přijímá domácí pracovnice a vykupuje jejich krajkářské výrobky.

Setkání na mostě sv. Leonarda.

Paní Martinová, Louisova matka, učí mladou Zelií krajkářskému umění. Její schopnosti a její vlídnost ji okouzly: to je vysněná žena pro mého syna. Chtěla by svého syna oženit, ale k tomu, aby překonala jeho odpor, je třeba tajemného zásahu Prozřetelnosti.

Když Zelie potkala na mostě neznámého mladého muže, který se jí ihned zalíbil, uslyšela znovu vnitřní hlas, který ji kdysi přivedl k tomu, aby se osamostatnila: To je ten, kterého jsem ti připravil. Byl to Louis Martin. Seznámili se a poznali, že mají podobné tužby: oba mají stejnou žízeň po nekonečnosti. Zasnoubení se konalo tři měsíce po tomto setkání a svatba v úzkém rodinném kruhu v noci 13. července v kostele Panny Marie v Alenconu.

Ve škole Svaté Rodiny

Ideál, po kterém oba touží, přivedl mladé manžele k tomu, že devět měsíců žijí v duchovním společenství za úplné zdrženlivosti. To nevyklučuje ani lásku, ani něžnosti, jak je možno poznat z těchto Zeliiných řádků, které psala později své dceři:

Dlouho jsem byla v duchu u "Navštívení" (klášter). Často jsem navštěvovala svou sestru a prožívala jsem tam klid a mír, který nejde slovy popsat. Když jsem se vrátila, byla jsem tak nešťastná, že musím žít ve světě, že bych byla nejraději utekla a skryla se u ní. Moje Pavlino, ty, která tak miluješ svého otce, umíš si

představit, jakou jsem mu připravovala starost ještě v den své svatby. Ale on mě těšil, jak jen mohl, on mi rozuměl. Věřím, že naše vzájemná náklonnost se tím ještě prohlubovala. On byl mojí útěchou a mojí ochranou.

Podle Boží vůle nastoupili tuto cestu podle rady moudrého zpovědníka. A pak žili v čistém a láskyplném manželství, které bylo obdarováno duchovní plodností.

Když jsme dostali své děti, náš vztah se poněkud změnil. Žili jsme jen pro ně, staly se naším celým štěstím. Konečně bylo pro nás všechno lehké, svět už nebyl pro nás břemenem.

Když hovoří o Terezii, říká: Nechal ji přijít na svět jako na svatou, panenskou, vůni prosycenou půdu.

Narozeniny "jako v nebi, tak i na zemi"

Tři šťastné porodny: Marie v r. 1860, Pavlína 1861, Leonie 1863 připravily rodičům velikou radost, i když s Leonii byly i starosti.

Mezi léty 1864 a 1870 spatřilo světlo světa pět dětí, ale jen jedno z nich, Celina, přežila; byla pro tatínka obzvláštní radostí. Dva chlapečci, dva malí Josefové umřeli ještě v kolébce. Rodiče čekali s nadějí na syna, kterého by rádi viděli jako kněze v misíích.

Ale přenechali to vůli Boží. Po smrti obou chlapečků svěřila se paní Martinová svému bratru:

Dnes ráno při mši svaté jsem měla černé myšlenky, že jsem úplně na dně. (Očekávala právě Celinu - pozn.) Ale nejlepší je položit všechno do rukou a do lásky Pána Boha a očekávat události v klidu a odevzdanosti do jeho vůle.

Pán Bůh ji vyslyšel, když o několik let později dal její malé Terezce dva "duchovní bratry".

Myslela jsem často, že kdyby moji dva malí bratři nebyli v nebi, měla bych to štěstí a viděla je přistupovat k oltáři... Ježíš mě spojil duchovním poutem se dvěma apoštolny, kteří se stali mými bratry.

V době války a okupace v r. 1870 prožila rodina Martinů bolestnou zkoušku. V únoru zemřela malá Helenka sotva šestiletá. Zelié vypráví:

Když se Louis vrátil a viděl, že jeho malá ubohá dcerka je mrtvá, dal se do pláče a zvolal: "Moje malá Helenko, moje malá Helenko!" Pak jsme ji společně odevzdali Boží lásce.

16. srpna přišla na svět Marie Melanie Terezie. Bohužel, dítě muselo být svěřeno kojné, protože matka jí nemohla uživit. Kojná zklamala důvěru rodičů a dítě zemřelo hladem na klíně své matky.

Jsem nanejvýš sklíčená, tak jsem to dítě milovala. Při každém novém smutku mám pocit, že to dítě, které ztrácím, mám ze všech nejraději.

Když Zelié a Louis byli sklíčení smrtí malé Helenky, napsala jim starší sestra paní Martinové, aby je potěšila:

Moje malá sestro, jak jsem šťastna, když vidím tvoji hlubokou víru a tvoji odevzdanost! Brzy se shledáš se všemi, které oplakáváš. Ano, tvoje koruna bude krásná, velmi krásná. Tvoje srdce je jako v lisu, ale pro tvůj souhlas se vším, co Bůh dopouští, vytéká z něho balzám, který působí radost Božskému Srdci... Když je

Boží láska s tebou spokojena a chce ti dát velkého svatého, po kterém jsi tak toužila, nejsi bohatě odškodněna?

Podle zahr. pramenů přípr. -lš-
(Dokončení příště)

Mariánské oázy ve světě - Polsko

Lubawa

Město Lubawa leží u llawského jezera nad říčkou Sandelou. V krásném farním kostele s renezanční výzdobou ze XIV. stol. zde uctívají sošku Panny Marie Lípové. Je to malá dřevěná renezanční soška. O autorovi ani o přesné době vzniku nic nevíme. Madona je obrácená k prosícímu poutníkovi. Výrazem obličeje jej vybízí, aby se jí svěřil se všemi starostmi. Na pravé ruce drží Ježíška. Jeho tvářičku vidíme z profilu. Obě postavy jsou oblečeny do krásných červených zlatem zdobených šatů. Kolem hlavy Nejsvětější Panny i Děťátka je svatozář ze zlatých paprsků. Celá postava stojí na zlatém půlměsíci.

Historie chrámu sahá do počátku XIII. století. Do těchto míst, kde byl tehdy posvátný lípový háj pohanských Prusů, přišel tehdy z Lekna cisterciácký mnich Kristián, který se stal později biskupem. Jako biskupa jej sem přivedla jednou nezvyklá zpráva. Nad jednou lípou se objevila silná záře a v ní dřevěná soška Panny Marie s Děťátkem. Biskupa doprovázel sasinský kníže Surwabuno, který byl nedávno v Římě pokřtěn papežem Inocencem III. Všichni byli toho názoru, že socha Panny Marie nemůže zůstat v pohanském háji, kde byli uctíváni různí bůžkové. Byla tedy s úctou přenesena do farního kostela v Lubawě, ale svatá soška se třikrát neznámou silou vrátila sama zpět na lípu. Tak tedy pohanský háj vykáceli a postavili zde nejprve malou kapli, kam často přicházeli poutníci, aby se modlili u Matky Boží. Když kapli opravili po 50 letech křižáci, usadil se tam jeden poustevník. Křižáci zde byli r. 1263 poraženi při povstání Sasínů, kteří se bránili náporu německých rytířů. V bitvě zahynulo 40 křižáků. Poustevník se modlil k Panně Marii za všechny padlé a sřezil pečlivě kapli i sošku Panny Marie. Protože přibývalo i votivních darů, byla soška i s dary přemístěna do Lubawy a pouze o pouťi se konalo slavné procesí ke kapli v Lípách, kde pak byla soška celý den uctívána. Navečer se procesí zase vracelo zpět, bývalo tak dlouhé, že zabralo celou 1 km dlouhou cestu od kaple ke kostelu.

Velkou ctitelkou Matky Boží z Lubawy byla slavná reformátorka řeholního života v Polsku na přelomu XVI. a XVII. století Magdaléna Morteská, abatyše chelmských benediktinek. Spolu se svými sestrami dala vystavět novou kapli v lubawské farnosti, do které pak byla přemístěna milostná socha. Sestry založily také nadaci na trvalé udržování dvou kněží a tří zpěváků, aby zde bohoslužby měly vždy slavnostní ráz.

Trvalá úcta a příliv poutníků byly nakonec důvodem papežského svolení, aby soška byla slavnostně korunována. Stalo se tak 2. července 1969. Korunovaci provedl arcibiskup kardinál Wyszynski spolu s chelmským ordinářem biskupem Kazimírem Kowalským za asistence několika desítek biskupů a dvaceti tisíc

věřících. Hlavní pouť spojená s odpustky se slaví ve výroční den korunovace 2. července.

-lš-

Právě nyní je třeba podporovat Jana Pavla II.

Jednotící sílu Petrova úřadu postavil do středu svého kázání kolínský arcibiskup kard. Meisner při oslavě výročí volby Jana Pavla II. za papeže:

Už 18 let stojí náš papež ve službách Petrova úřadu: "Pas mé beránky" (Jan 21,15). "Pas mé ovce" (Jan 21,17). Jenom jemu je uloženo hájit jednotu Kréda v pluralitním světě. Náš papež se při tom podobá svíci, která je zapálena na obou stranách: jedna strana té svíce přitom představuje stravující zasazování se o jednotu církve, zatímco druhá ukazuje na potíže stáří a nemocí, které na papeže dolehly v posledních letech. Z tohoto dvojitého plamene svíce vyrůstá světlo a povzbuzení pro církve.

Papeži to samozřejmě ubírá síl. Nemůžeme ho v tom nechat samotného! To je příkaz této hodiny! Proto jsme se dnes večer shromáždili okolo Kristova oltáře, abychom slavili Eucharistii za Petra dneška, který se jmenuje Jan Pavel II.

Jen celá víra osvobozuje a inspiruje. Jen v takovém hlásání se stává papež - jak říká Písmo - pomocníkem radosti Radostné zvěsti Pána.

Vzkládáním rukou při biskupském svěcení vstoupil papež do apoštolské posloupnosti. To znamená, že je přímý nástupce apoštolů. Svou volbou do Petrova úřadu byl uprostřed biskupského kolegia pověřen úlohou Petrovou, a tím se stal 264. nástupcem apoštola Petra. Tím zviditelnil vertikální jednotu církve. Spojuje přítomnost církve s jejím zrodem. Hierarchie neznámá nic víc a nic méně než právě službu spojovat církevní přítomnost se zrodem církve. Proto máme dnes ještě mezi sebou Petra v osobě současného papeže. Tím, že se stará o neporušenost apoštolského učení a o jednotu Kréda, představuje bezprostřední spojení zrodu církve a přítomnosti.

Mnoho lidí dnes přejímá z různých důvodů jen ty pravdy nauky víry a církevního života, které jim vyhovují, zatímco jiné odmítají. Taková selekce je však nepřijatelná. Víra nesnáší dělení, tak jako Bůh sám je nedělitelný. Rozdělená víra vede k frustraci. Jen celá víra osvobozuje a inspiruje. Jen v takovém hlásání se stává papež - jak říká Písmo - pomocníkem radosti Radostné zvěsti Pána.

Právě tento papež objasňuje, že církve je ve světě, ale není ze světa (srv. Jan 17,14). Proto svým hlásáním nauky může brát tak vážně svět jako sotva někdo jiný z jeho současníků. Místo plánování a popisování krásného Nového světa se vášnivě snaží léčit a zachránit starý; místo změny lidí se ustavičně pokouší je obnovit; místo jiného projektování společnosti nepřestává do ní vracet vyřazené a na okraj postavené; místo regulování života bojuje všemi prostředky o jeho zachování. Zda nejsou tyto blízké cíle lidstva revolučnější než všechno, co kdy vymysleli nejmělejší revolucionáři?

Když v našem světě získává přednost léčení nemoci před potřebou zabezpečení a klidu zdravých, pak bychom měli všude utáhnout opasky už proto, abychom mohli pro to udělat to nejnnutnější. Mohli bychom místo horečného konzumu ve vlastní zemi část našeho blahobytu darovat. Místo zabíjení statisíců dětí potraty měly by se přivést na svět, aby se udělalo šťastnými devět z deseti manželských párů, které se marně snaží jedno z těchto dětí adoptovat. Mohli bychom dát život těm mnohým, které naše sobecká společnost už odsuzuje k smrti dříve, než se vůbec narodili. Mohli bychom se znovu dovědět, že mnoho vymožeností, kvůli kterým riskujeme život, můžeme a musíme obětovat, abychom zachovali život. Mohli bychom uprostřed dravé komercializace našeho bytí opět myslet na to, že nejdůležitější a životně nejnnutnější dobra v životě jsou taková, která dostáváme zdarma, a také tak je máme dávat dál: láska, dobrota, zdvořilost a takt, důvěra a přátelství, zdraví, společenství, naděje a víra, a jak se všechna jmenují. Dnes je třeba mnoho odvahy k víře, že těmito malými kroky léčení a pomáhání v plnění těchto údajně primitivních úkolů si vlastně razí cestu obnova našeho světa. Ještě více odvahy vyžaduje osobně - jako náš papež - se k tomu cítit povolán a zmocněn a začít s tím na své vlastní úzké cestě.

Papež má být správcem domu, který jemu osobně nepatří... Není pánem, nýbrž správcem. Nesmí v církvi disponovat věcmi, které jsou vyhrazeny pravomoci Kristově. Je hlasatelem Kristova slova, ale ne jeho producent, neboť evangelium není dílem lidským.

Papež je však také garantem horizontální jednoty církve, tím že je hlavou světového biskupského kolegia...

Papež má být správcem domu, který jemu osobně nepatří. Na to dnes mnozí zapomínají. Není pánem, nýbrž správcem. Nesmí v církvi disponovat věcmi, které jsou vyhrazeny pravomoci Kristově. Je hlasatelem Kristova slova, ale ne jeho tvůrcem, neboť evangelium není dílem lidským. Papež má s ostatními biskupy svým životem předvést Božímu lidu poslušnost Božímu slovu. V tom máme světu vydávat svědectví nejen předpokládané, ale skutečně žité jednoty. Pomáhejme našemu Sv. otci, aby byl služebníkem této jednoty ve světové katolické církvi.

Kristus není přítomen v extrémech. Nevisí na kříži lotra po levici ani lotra po pravici, Kristus visí uprostřed. Maria jako pravzor církve stojí uprostřed pod křížem Kristovým. Tam je ovšem také zkouška pevnosti nejsilnější.

Papežové zřídili v posledních letech ve Vatikáně sekretariát pro jednotu křesťanů, který má sloužit palčivé starosti papeže o jednotu všech křesťanů. Nepotřebovali bychom dnes v každé diecézi takový sekretariát pro jednotu, který by biskupům pomáhal hájit jednotu mezi katolickými křesťany? Kristus není přítomen v extrémech. Nevisí na kříži lotra po levici ani lotra po pravici, Kristus visí uprostřed. Maria jako pravzor církve stojí uprostřed pod křížem Kristovým. Tam je ovšem také zkouška pevnosti nejsilnější. Tam je místo papeže, tam je místo

jednoho každého faráře, tam má mít místo každý jednotlivý křesťan. Konečně je papež nadto také garantem skutečné katolicity.

Je-li církev "communio", společenství, pak má být ve společenství se všemi, kteří v ní žijí a jsou. Svatý otec je proto takovým styčným bodem. To se projevuje v pontifikátu tohoto papeže zvláštním způsobem jeho mnoha zahraničními cestami, ale také v denním mementu při Eucharistii, ve které se vždycky vyslovuje papežovo jméno.

To není v první řadě přímluvou za papeže, nýbrž legitimování se kněze před Božím lidem jako autentického celebranta. Neboť kněz slaví jen tehdy skutečně autenticky Eucharistii, je-li v živé jednotě s papežem a také s místním biskupem. Jinak by tato místní církev byla jenom sektorem uvnitř katolicity, to znamená sektou.

Tato katolicita se má ukázat také v naší solidaritě s papežem, kterému musíme pomáhat duchovně i materiálně, abychom dostali jeho světovému poslání. Musí však být také viditelná v solidaritě s ostatními katolickými místními církvemi, z jejichž duchovních dober přijímáme a kterým my smíme dávat z našich dober. Být katolický znamená být v přímém spojení. Diecéze, jejíž pohled končí na věžích vlastní katedrály, ztrácí svou katolicitu.

Vidí jen sebe samu, a krouží pak jenom kolem sebe. Padá konečně do károvaného provincialismu a ztrácí svou univerzalitu, kterou jí zanechal Pán. Tento papež si nedá pokoje a nepřestává ve svých námahách proměnit úzký nacionalismus ve světě a v církvi do Bohu zasvěcené a národy spojující familiárnosti...

"Pro vás jsem papežem a s vámi jsem křesťanem," tak bychom mohli augustinovsky definovat Svatého otce v jeho vztahu k církvi. Naše jednota s papežem se má právě v přítomnosti a u nás osvědčit v naší solidaritě s ním a v naší poslušnosti vůči němu ve věcech víry. S ostatními apoštoly bylo právě také Petrovi řečeno: "Kdo vás slyší, mne slyší!" Amen.

př. -jv-

Morální hledisko

Neodbytné myšlenky k jednomu případu

Víc než pouhá škola

Teologická fakulta jako součást vysoké školy je právnickou osobou, pro kterou platí školské předpisy a akademická pravidla, která určují její postavení a řídí její běh v rámci příslušné vysoké školy. Teologická fakulta Karlovy univerzity vzdělává ovšem především adepty kněžského stavu. Posluchači této fakulty jsou nejen na vysoké škole, ale také v semináři.

Slovo seminář má svůj kořen v latinském slově "semen" - semeno a "seminarium" - štěpnice, sad, vyhrazený pro pěstování malých stromků. O jaké semeno se v případě kněžského semináře jedná? Jedná se o semeno svatosti, která je předpokladem k tomu, aby kandidáti kněžského stavu mohli přijmout náročné a odpovědné poslání být v církvi alter Christus - druhý Kristus. Tato svatost je pro kněze nezbytná jednak proto, aby byl schopen unést podobně jako jeho Mistr a

Pán tíží kříže svého kněžského úřadu, jednak proto, aby byl pro věřící i svět podobně jako Ježíš výmluvným příkladem života podle evangelia, které hlásá.

Smysl teologie

Fakulta se nazývá teologická, protože předmětem, jímž se především zabývá, je vědění o Bohu a o vzájemném vztahu mezi Bohem a člověkem. Konečným smyslem tohoto vědění je dokonalé uspořádání těchto vztahů - což můžeme vyjádřit nejvýstižněji pojmem svatost života. Kdyby teologie nevedla ke svatosti, stala by se samoučelnou vědou, stejně zbytečnou jako třeba věda o stavitelství, která by nebyla použitelná pro konstrukci a výstavbu účelných a bezpečných staveb.

Zájem hierarchie a věřících

Církev má eminentní zájem na tom, aby semináře byly skutečně semenišťem svatosti. Jak stanoví II. vatikánský koncil, mají se zde seminaristé přetvářet v pravé pastýře duší podle vzoru Ježíše Krista, Učitele, Kněze a Pastýře... aby lépe chápali zjevené Boží slovo, osvojovali si je rozjímáním a vyjadřovali je slovem i skutkem (Optatam totius, 4). Mají se naučit vážit si těch ctností, na které lidé kladou důraz u Božích služebníků (tamt. 11).

Svatost se ovšem nevyučuje akademickými přednáškami. Její růst není podmíněn ani tak chytrostí a výřečností vyučujících, ale především jejich duchem a příkladem jejich osobní svatosti.

Pius XI. i Pius XII. shodně požadují, aby byli pro semináře pečlivě vybíráni představení a profesori... Dejte do semináře kněze, kteří vynikají ctnostmi (AAS 28, 1936, 37; Discorsi e Radiomesaggi IX, 1947, 579-580). Bolestné příklady z církevních dějin i z posledních desetiletí nám názorně ukazují, že chytrý teolog bez osobní svatosti může způsobit církvi více škody než užítku.

Svatost jako povolání

Má-li být kněžský seminář skutečnou školou svatosti, ještě ve větším měřítku to platí o společnostech řeholníků. Vstoupit do řeholní rodiny znamená veřejně demonstrovat své rozhodnutí vzdát se světa, majetku, pohodlí i vlastní vůle, s úmyslem zasvětit se zcela a bezvýhradně Bohu a sloužit jemu i bližním svatostí svého života. Každý, kdo je povolán k slibu evangelijních rad, má pečlivě dbát... aby v něm prospíval k větší svatosti církve a k větší slávě jediné a nerozdílné Trojice, která je v Kristu a skrze Krista zdroj a počátek veškeré svatosti (LG,47). Patřilo vždy ke klasickým prověrkám čekatelů na řeholní sliby, že byli vystavováni zkouškám, při kterých se mohli cítit poškozeni a poníženi, aby měli příležitost osvědčit svou pokoru spolu s důvěrou a odevzdaností do vůle nebeského Otce. Novic, který opakovaně neobstál, zpravidla noviciát opustil. Takové skutečné zkoušky se nám totiž v životě nevyhýbají a především v nich musíme po vzoru svého Mistra a Spasitele osvědčit svou křesťanskou zralost. Kdo jiný, ne-li osoby Bohu zasvěcené, by měly jít příkladem.

Resumé

Jsme však jen slabí lidé. Ve vystoupeních ThDr. Odilona Štampacha, OP jsme byli svědky, že i teolog, kněz a řeholník může před očima veřejnosti reagovat politováníhodným způsobem. Po smutném pohoršení jsme nicméně očekávali, že po počátečních rozhořčených emocích, které mohly přehlušit zralou rozvahu, zváží svůj postup a že mu pomohou rozvážní přátelé, aby se pokusil napravit vzniklé pohoršení. Je velkým zklamáním, že se stal pravý opak. Objevilo se jeho ještě více šokující prohlášení, že postup, který zvolil, je normální, jen v církvi zatím méně obvyklý. Pokládám za svou morální povinnost vyjádřit vážné obavy ze skutečnosti, že by takový zcela neteologický, hůř než "sekulární", protievangelní duch a postoj měl mít volný průchod do semináře a ovlivňovat výchovu budoucích kněží, takže by se v budoucnosti mohl stát zcela normální i mezi duchovenstvem v naší církvi. Nemylme se! Plevel se šíří rychleji než pšenice.
Lubomír Štula

Christa Meves

Pozdní probuzení

Praskl vřed plný hnisu: bylo oznámeno, že byl zatčen jeden belgický muž, únosce dětí, prznitel dětí a vrah dětí. Byl únoscem převážně dívek v předpubertálním věku (dvakrát to byly i starší dívky), omámil je pomocí drog, zneužíval je pohlavně před objektivem spuštěné kamery a z takto zhotovených videofilmů si udělal výnosný obchod, protože tyto pedofilní scény měly fantastický odbyt. Děti byly po dodatečném trýznění zabity, dvě devítileté zemřely hladem během věznění ve zločincově sklepě. Již dvakrát byla jeho činnost předmětem policejního šetření, ale pokaždé byl po krátkém trestu opět propuštěn.

Veřejnost je nyní sice nanejvýš pobouřena a požaduje potrestání viníka i jeho spolupracovnice - vlastní manželky, matky dvou dětí, která má akademické vzdělání a byla ve svém okolí oblíbenou učitelkou (!). Ovšem s demaskováním tohoto páru se rozhodně nemůžeme spokojit. Je naprosto nezbytné podívat se na pozadí tohoto zneužívání dětí a jejich vražd, odkrýt hlubší příčiny a vyvodit z toho závěry.

Zhrublí lidé

Na prvním místě nemůžeme přehlédnout, že hrůzný obchod s filmy o zneužívání dětí byl možný, protože vzkvétal tak fantasticky, že si vrah z výtěžku mohl koupit několik domů. Existuje široká obchodní mezinárodní síť pro tato videa, a zvláště v Německu existuje velké množství lidí, kteří mají zájem kupovat si tato videa a dívat se na ně. Ve střední Evropě tedy existuje obrovský potenciál lidských, převážně mužských bytostí, které tak zhrubly, že jim působí obzvláštní potěšení dívat se na pohlavní zneužívání dětí.

Surová nelidskost

To znamená: existuje mezi námi nespočet lidí se sadistickými, voyeurskými a pedofilními zálibami. Dáme-li tuto více než pravděpodobnou skutečnost do

souvislosti s výpočty odborníků, kteří nám říkají, že jen v Německu je ročně pohlavně zneužito na 300 000 dětí, pak je tu hrozivá pravděpodobnost, že konzumenti těchto videozáznamů jsou jimi vedeni k tomu, aby předváděné scény sami realizovali. Můžeme říci, že sexuální zneužívání dětí se stalo velkou módou.

Příčiny debaklu

Tento vývoj bylo možno předvídat. Je to důsledek lehkomyšlného zacházení s velmocí zvanou sexualita.

Vznik tohoto scestného vývoje je možno velmi stručně shrnout takto: V 60. letech (takřka současně s uvolněním antikoncepčních pilulek) se přivalila do Evropy z USA vlna nevázané sexuality. Ta vyvolala v r. 1968 v Německu studentskou revoltu, která si kladla za cíl změnu společnosti na anarchii, a "osvobození k sexualitě" učinila hlavním bodem svého programu na "pochodu všemi institucemi". Rozkoš postoupila na místo nejvyšší záruky životního štěstí. Sexualita byla zbavena všech ochranných zón, které představovaly dosavadní přirozená tabu. Všechny tradiční hráze a omezení se staly předmětem diskriminace jako "překonané nepřátelství vůči tělu".

Drzá ideologie

Stalo se heslem, že člověk má být uveden do sexuality tak brzy, jak je to jen možné. Začala vlna osvěty, aby mladí lidé ještě před příchodem puberty byli obeznámeni s veškerou sexuální aktivitou, a to se nosí stále dál. Jakákoliv forma sexuality je rovnocenná, když slouží k "obohacení života". Všechno má zde stejnou hodnotu, hlavně pokud se přitom zabrání tomu, aby nevznikaly děti.

Vyhlášeným cílem se stalo povzbuzovat děti k jakýmkoliv polymorfně-perverzním hrám, aby se tak za jejich pomoci (zbouráním základních rodinných vazeb) dosáhlo překonání kapitalistického společenského systému. Sexuální osvobození mládeže mělo za cíl nastoupit v tomto boji jako "revoluční potenciál". Tento cíl měl být ochucen krásně přibarvenou, vhodně zaštitěnou ideologií, která byla s neobyčejnou drzostí prohlášena a podávána jako věda: absurdní ideologie, že sexualitě je třeba učit od kojeneckého věku, aby se dosáhlo jejího rozkošepného rozvinutí.

Bahno a špína

Této inscenaci otevřela v Německu dokořán všechny brány vláda sociálních a svobodných demokratů od r. 1969. Devizou se stala výchova k sexualitě počínaje školkou. Sexuální osvěta, která se dosud obezřetně uplatňovala teprve ve věku dospívání, nastoupila už do základních škol jako oběť ideologického pokušení. Krvavé filmy o porodu, pornografický obrazový materiál, nestoudné divadelní hry (Co je to láska? a O tom se nemluví) se přivalily jako záplava, podporovaná školní správou, přímo do školních učeben. Časopis pro mládež Bravo, rozšiřovaný v milionech výtisků, zavedl "sexuální stránku", kde "poradce" dr.

Sommer (pseudonym) šířil svůdné návody do dětských pokojů. Instituce Pro Familia horlivě podporovala tento trend včetně zavádění potratů.

Svedená společnost

Veřejnost (až na malé výjimky, které byly označeny za reakcionářské pozůstatky) se těmto trendům velice rychle otevřela. Média zavětřila velmi brzy přebohatý zdroj, jak získat odbyť a posluchače.

Přízpůsobené zákonodárství

V polovině 70. let došla situace tak daleko, že dosavadní zákony na ochranu mravnosti se staly zcela neúčinným nástrojem a byly namnoze zrušeny. V r. 1976 byl v Německu legalizován potrat změnou paragrafu 218. Dosáhlo se tak osvobození sexuality od zábran především pokud jde o děti a mládež. To, co zbylo, např. v oblasti homosexuality a mládeže, bylo redukováno na úroveň praktické neúčinnosti a bralo se stále méně v potaz.

Padly všechny zábrany

Zábrany byly odstraněny v celé šíři. V milionech rozmnožovaná a před oči stavěná svůdná nahá krása v novinách a časopisech (zvláště Kronen-Zeitung) nemá podle odborníků samozřejmě s pornografií údajně nic společného, podobně jako noční televizní pořady a celá pornografická vlna. Je to všechno jen "umění", a proto je třeba odsoudit ty, kteří přitom myslí na něco špatného. Oni sami tím jen dokazují, že jsou relikvií z minulých časů, kdy byla sexualita potlačována...

Tento převrácený vývoj byl možný, i když odborníci museli vědět, jak negativní ovoce to přinese. Třicetiletý velký pokus bylo možno předem označit za sebevražedný. Konečně prý máme uprostřed tohoto století dobře fundovanou vědu o sexualitě. O vzniku sexuálních zvráceností existují - především díky psychoanalýze - celé knihovny sebraných zkušeností. Bylo známo, že při styku se sexualitou je třeba zvláště velké opatrnosti a obezřetnosti, především se zřetelem na děti, aby nedocházelo k chybnému neurotickému vývoji a k fixaci na jeden zabsolutizovaný způsob sexuálního uspokojování.

Každý dětský psychoterapeut mohl proto předvídat, že takové pronikavé ideologické zbourání všech zábran bude mít za následek obrovský nárůst sexuálních maniaků a perverze. V r. 1971 jsem vystoupila na veřejnosti s knihou Manipulovaná nezřízenost - osvobození k sexualitě - cesta k degeneraci, abych tak varovala před nebezpečným odbouráváním tabu v dětském věku. Ale vědecká argumentace v té době již neměla žádnou váhu. Byla nahrazena ideologií.

Situace začala být výzvou pro církve. Bible a Nový zákon ukazují orientaci ke zcela jiným cílům. Radí k velice pečlivému omezování forem sexuálního života s jediným cílem: kultivovat člověka láskou, která je ochotná k oběti a chce být milá Bohu. Jak se zde můžeme naučit, zbožštění sexuality je porušení Božích

příkázání. Je to vina lidské hlouposti, protože staví na místo Boha jednu zveličenou část lidské přirozenosti.

Katolická církev jako jediná za pontifikátu Jana Pavla II. nabídla rozhodnou pomoc celou řadou sdělení a encyklik na téma sexuální morálky, ve kterých papež zdůraznil neodvolatelné postoje Matky církve proti sexuální ideologii. Přímou uvnitř církve se našli odpůrci a vydali řadu nebezpečných materiálů, především tzv. Sexuální hry, které vydal německý Svaz katolické mládeže.

Když se objevila nebezpečná nemoc AIDS, nezměnila ani tvář v tvář smrtelnému nebezpečí německá vláda svůj postoj k předčasné sexualizaci dětského života a setrvala u líbivé politiky, která ohrožuje děti.

Chybné hodnocení

Moderna podcenila převahu sexuality a špatně ji zhodnotila, a to se projevilo ničivým způsobem. Pro člověka je škodlivé vytrhávat sexualitu, která je životní hybnou silou, z jejích souvislostí. Má mnoho společného se všemi základními hybnými silami člověka: když se izolují a absolutizují, začnou bujet a oloupí člověka o jeho svobodu. Jeho vůle se ukáže převážně jako slabší než rozpoutaný a zabsolutizovaný chtíč. Člověk zafixovaný na pud ztrácí svobodu vůle a není schopen jej ovládnout, protože tento pud ovládá jeho samého. Žádá si pak se stále větším důrazem svou daň.

Člověk se stává jeho otrokem. Pornografické magazíny se stávají dychtivě hledaným Molochem.

Chorobný vývoj

Tento vývoj má za následek, že z nabídky médií zaplavilo dětské oči a uši zhoubné zboží. Ze sexualizovaných dětí se stali sexuálně nezřízení dospělí, zvláště mezi muži. Předčasná stimulace sexuálního pudu podněcovala později ke stále stejnému ukájení vedoucím pouze k zdánlivému uspokojení. Sexualita u takových jedinců zůstává fixována na děti. Část jejich duše zůstává trvale infantilní. Tímto způsobem se pedofilní potřeby a sklony enormně zesilují. I když se svedení stávají v dospělém věku pachatelé, jsou ve skutečnosti politováníhodnými oběťmi opakovaného vynuceného zneužívání.

Tento chorobný vývoj k pedofilii je dnes o to početnější, čím nedostatečněji je o dítě pečováno. Chybějící rodinné zázemí, nedostatečná opora o skutečné a zdravé lidské vztahy, televize jako nebezpečná náhrada dostatečné vazby k příbuzným, situace, ve které v dnešní společnosti strádá tak velký počet dětí, to všechno je průpravou k tomuto chorobnému vývoji. Děti v marné touze a hledání lásky a něžnosti stávají se snadnou kořistí svůdců nic netušících dětských bytostí.

Eskalace pedofilie

Eskalace pedofilie a jiných zvráceností, hrozivý nárůst zneužívání dětí i v soukromé oblasti jako důsledek bludného vývoje je velkou výzvou především pro katolické křesťany.

Nejpozději nyní, kdy praskl belgický vřed, mělo by to vyvolat zásadní obrát. Je na čase skončit se situací, kdy se nezodpovědným pisálkům a prodavačům přenechává zcela volné pole působnosti. I v této pozdní hodině je ještě možné udělat rozhodující krok a vrátit se ke katolické orientaci, probudit nezbytnou bojovou odvalu a postavit hráz smrtelné manipulaci.

Nebezpečné ohrožení našich dětí vzniklo v posledních dvaceti letech také proto, že pachatelé byli za tyto zločiny trestáni jen zcela krátkými tresty (pokud vůbec byli trestáni). Potvrzuje to i současný belgický skandál. Je tomu tak proto, že současný ideologický trend přecenil možnosti změny chování pachatelů. Sexuální maniaci jsou podrobni vnitřnímu chorobnému nátlaku, který je silnější než jejich vůle, a to je přivádí do pozice recidivistů. Je naléhavě nutné, aby se brala v úvahu zkušenost, a ne růžové představy falešného hodnocení.

Nezbytný je také rozhodný protest proti bezbřehému pornografickému trendu v televizi, v dětských a mládežnických časopisech a Talkshows a v sexuálních scénách již brzy zvečera. Jenom ostrážitý odpor odvážných občanů, kteří stojí pevně na půdě křesťanství, může přivodit obrát v této oblasti.

Je třeba volat všechny ty "autory", především ve státem podporovaných institucích, k odpovědnosti. Mají na dnešním stavu svou těžkou vinu. Nyní si hrají na počestné, když píší o belgické katastrofě, aniž by si připouštěli, že před desetiletími sami připravovali svou činností půdu, na které mohly vyklíčit tyto zločiny.

Je ještě naděje?

Změnu je možno očekávat jen za tohoto předpokladu, že všechny tyto souvislosti se stanou skutečně zcela zřejmé a odporem pobouřené obyvatelstvo přistoupí k radikálnímu obrátu. To také znamená uznat, že člověk bezmezně přecenil možnosti vlastního sebeovládání, že se při svém chování hloupě a nadutě řídil podle vlastní čepice, místo aby poslouchal a ptal se, co se k tomu říká shůry. Teprve po takovém návratu ke skutečnosti, že člověk je bezmocný vůči převaze, můžeme očekávat pravý pokrok.

př. -lš-

Časopis "Bravo" v NSR znovu na indexu

Jak píše katolický týdeník "Die neue Bildpost", požádaly tři zemské úřady ochrany mládeže Spolkový zkušební úřad, aby "Bravo" ze 7. března 1996 zařadil do seznamu časopisů ohrožujících mládež. Výtka se týkala nejen jedné písni s téměř pornografickým obsahem, nýbrž i vyobrazení mučených členů skupiny "Take that", které hraničilo se sadismem. Protože už šlo o třetí výtku během několika posledních měsíců, hrozil zákaz prodeje tohoto nejmasovějšího časopisu dětem a mladistvým do 18 let. Teprve když advokát z "Brava" přislíbil nápravu, bylo od tohoto opatření upuštěno. Protože "Bravo" vychází i u nás a je čteno hlavně 9 až 16letými dětmi a mladistvými, měli by rodiče vědět, jakým drastickým způsobem jsou jejich děti na život připravovány. Mnichovská centrála

tohoto časopisu v televizi prohlašuje, že pro ni nejsou směrodatné žádné mravní normy, nýbrž jen požadavky jejich čtenářů.

(Z dopisu čtenáře G.P., adresa v redakci)

Ano, nebo ne?

Životopisy svatých nám představují muže, ženy i děti, kteří svým životem, hrdinskými ctnostmi a svatou smrtí oslavili Boha, takže nám je církev představuje jako přímluvce u Boha i jako vzor pro náš vlastní život. V posledních letech přibýlo velké množství nových hvězd na obloze světců, a přece není vždy snadné najít takového světce, který by nám byl tak blízký svým stavem a podmínkami, ve kterých žil, abychom jej mohli bezprostředně následovat. Zdá se, že naopak většina z nich žila v době, okolnostech a situacích, které jsou nám tak vzdálené, že se nám jejich život jeví snad jako pozoruhodný, ale nenapodobitelný.

Boží pozvání ke svatosti je vlastně fantastická nabídka. Tady nejde jen o tebe... Až jednou staneš svému Pánu tvář v tvář, představí ti zástup těch, kteří mohli být zachráněni, protože jsi dovolil a umožnil, aby skrze tebe tekla jeho milost na tuto zem.

V podobné situaci, v jaké se můžeme cítit při četbě životopisů svatých, byli ovšem i sami svatí. I oni viděli to, co je dělí od současných i dřívějších vzorů. Jestliže je přesto dokázali následovat, bylo to proto, že správně postihli to, co je na vzorech svatosti to nejpodstatnější a co je zřejmě všem světcům společné. Nepůjde tedy při následování svatých o to dělat to, co dělali oni, jako spíše o to, počínat si v tom, co děláme, tak jak si počínali oni.

Společným jmenovatelem všech, kteří naplňují nebe světců, je skutečnost, že dokázali dokonale plnit Boží vůli. Znamená to něco víc, než jen zachovávat desatero, tedy "existenční minimum", které muselo být stanoveno po pádu prvních lidí. Svatí spolupracovali s Boží milostí, aby umožnili návrat k původnímu projektu člověka: člověka podle Božího obrazu. Využili své svobody k tomu, že se dali Bohu k dispozici, pochopili, že Boží plán je nejvyšším možným dobrem, do kterého se mohou svým životem a konáním zapojit. Uznali, že Božímu plánu nemusejí rozumět, ale mohou mu plně důvěřovat.

Poučili se ze života jiných světců, že Boží cesty mohou být diametrálně odlišné od lidských cest, ale přes zdánlivou absurditu vedou k úžasným cílům. A tak přijali za své cíle, které Boží moudrost, dobrota a Prozřetelnost stanovila od věčnosti, a tím přijali i Boží hodnoty.

Bůh si umí najít pro každou dobu své nejpřiměřenější a neochotnější služebníky. Nechává však na nich, zda chtějí přijmout tuto roli, nebo zůstat v zajetí sebe sama.

Volá a zve stále, ve skutečnosti volá a zve všechny, aby byli dokonalí, jako On sám. Počet skutečných světců nezávisí ani tak na jeho pozvání, jako spíše na naší odpovědi, odvaze, důvěře a ochotě jakožto plodu opravdové lásky. Ze života světců je pro nás nejdůležitější převzít poznatek, že se vyplácí (jednotlivci i

světu) dát se Bohu zcela a bezvýhradně k dispozici a nechat se od něho vést, i když pak všechno může vypadat zcela jinak, než jak jsme si to sami představovali.

Nejraději bychom dělali to, co nás baví, tak jak nás to baví. Ale to zdaleka nemusí být to nejprospěšnější ani pro nás, ani pro naše okolí. Bůh to může vidět úplně jinak a nikdo to nemůže vidět lépe než Bůh. Manželé Martinovi chtěli být původně oba řeholníky: Boží vůle byla jiná: nakonec vychovali pět řeholnic, z toho jednu světici, Terezii z Lisieux. Přáli si mít syna, který by byl misionářem; vychovali církvi a světu dceru, která sice nikdy neopustila rodný kraj, a přece je patronkou misí. Stala se jí nikoliv pro svou horlivou aktivitu, ale pro své modlitby a trpělivé oběti, které přinášela za misie v zdánlivé bezmocnosti svého utrpení.

Cesta ke svatosti má stále stejný začátek: Jdi, prodej všechno, co máš, a následuj mne: všechno: i své plány, své nápady, své záliby a zvyky, své závislosti i svůj strach o vlastní pohodlí. Vkroč odvážně jako Abrahám do neznámé země bez podmínek, bez ptaní, s celou a bezvýhradnou důvěrou. Každý má své místo ve velké mozaice spásy, v grandiózní stavbě Božího chrámu. Náš úděl v této Boží mozaice přesahuje všechnu možnou lidskou představivost, ale nikdy nepřesahuje naše možnosti. Bůh nikdy a po nikom nežádá nemožné; v tom, co od nás chce, nám dává podíl na své všemohoucnosti. Je-li zapotřebí, i neplodná stařena porodí dítě. Ale jen za předpokladu, že budeme chtít to, co chce On, tak jak to chce On, protože to chce On.

Můžeme se dát Bohu k dispozici na každém místě, v každém postavení, v každém věku. Není to vlastně nic víc a nic méně než praktické uznání skutečnosti, že jsme až do nejpozdějšího stáří stále jen jeho dětmi v tom nejvlastnějším slova smyslu: dětmi v jeho mateřsky-otcovském lůně a klíně.

Jak často se stává, že ačkoliv děláme to, co se nám zdálo nejlepší, necítíme se spokojeni. Hledáme-li marně opravdovou spokojenost a radost, může to být také proto, že nejsme na tom místě, pro které nás Pán připravil a povolal. Co dělat? Obrátit se na Něho. Nevěříš tomu, že i tebe volá ke svatosti? Proč by tě nevolal? Vždyť to byl jediný důvod, proč tě stvořil. Myslíš, že už je pozdě? Vrah Fesch se Bohu dal k dispozici několik měsíců před svou popravou. Myslíš, že nemáš dost síly? Ale on tě nežádá o sílu, nýbrž o souhlas. Nevíš, jak na to? Nestarej se o to a spolehni se na Něho. Řekni mu, že nemůžeš najít odvahu, abys mu řekl ANO. On ti vysvětlí, že daleko větší odvahu potřebuješ k tomu, aby ses mu vzepřel. Není nic riskantnějšího, než věřit víc sobě než Jemu. Bojíš se, že by se ti zhroutilo všechno, co sis vybudoval? A odkud máš jistotu, že se to nezhroutí možná už zítra? Chceš-li mít jistotu, obrať se na Něho. On je vůbec jediný, jemuž nikdy a za žádných okolností nehrozí bankrot. Bojíš se utrpení? Právě proto se odevzdej Jemu. Stejně se utrpení nevyhneš, a nikdo jiný neumí to, co umí a nabízí On: utrpení vyvažovat stejnou měrou radosti. Myslíš, že jsi příliš hříšný? A ty bys nechtěl, aby tě převedl z tábora hříchu a smrti na zcela opačnou stranu, tak jak už převedl tisíce světců? Bojíš se o svůj život? Dáš-li svůj život Dárci života, čím myslíš, že tě odmění?

Boží pozvání ke svatosti je vlastně fantastická nabídka. Tady nejde jen o tebe. Obdivuhodné divy a zázraky milosti, které by Bůh mohl uskutečnit přímo a sám, rezervuje pro tebe jako svého prostředníka a svůj nástroj. Přijmeš-li nabídku a vstoupíš bezvýhradně do jeho služeb, bude tě přetvářet stále více a více podle svého obrazu, přivede tě do stavu, že žádné tvé nadechnutí, žádný tvůj krok, žádná, ani sebeobyčejnější práce, žádná slza ani bolest nebudou samoučelné a zbytečné, ale stanou se nepředstavitelně zhodnocenou výkupnou cenou a kanálem milosti pro ty, kteří ji potřebují. Až jednou staneš svému Pánu tváří v tvář, představí ti zástup těch, kteří mohli být zachráněni, protože jsi dovolil a umožnil, aby skrze tebe tekla jeho milost na tuto zem.

Být svatý znamená neklást žádné překážky Boží milosti. Můžeš se jistě spokojit s podružnou rolí, ale tu přece nejde jen o tebe. Jsou tu zástupy těch, které sice neznáš, ale které čekají na tvou zprostředkující roli. I kdyby to nebyly zástupy, a byl to třeba jeden jediný člověk. Co většího můžeš vůbec udělat, než dopomoci bližnímu k životu svatostí vlastního života?

To je vůle Boží, vaše posvěcení (Tes 4,3). O tom, že je to zcela reálné a uskutečnitelné, nás přesvědčují ty nesčíslné sbory svatých a světic. Nezdá se ti to smutné, že tolik pokřtěných o tom ani neví, tolik jich nechce a odmítá?

Jsou jen dvě možnosti: buďto ANO, nebo NE.

-lš-

Mše svatá za vlast

V neděli 27. října 1996 sloužil biskup Karel Otčenášek v katedrále Sv. Ducha v Hradci Králové mši svatou za naši vlast u příležitosti vzniku České republiky. Bohoslužby se účastnili přednosta okresu, primátor města, rektori a děkani vysokých škol v Hradci Králové, biskup Československé církve husitské Tuček a jiní významní hosté.

V kázání rozvedl P. Pavel Dokládál myšlenku o vztahu člověka k Bohu, církvi a vlasti. Po ukončení bohoslužby se všichni pozvaní odebrali do budovy Pastoračního střediska, které má mimo jiné také posloužit k zkulturnění a prohloubení našeho vztahu k vlasti.

Druhý den se otec biskup Otčenášek zúčastnil na ekumenické bohoslužbě připravené Československou církví husitskou, aby se společně s bratřími v hlásání Božího slova pomodlil za další cestu našeho českého státu dějinami.

-krb-

První celostátní setkání katechetů z České republiky

Ve dnech 25. - 28. 10. 1996 uspořádala v Ústí nad Orlicí Česká biskupská konference I. celostátní setkání katechetů z České republiky. Setkání se zúčastnilo 460 katechetů z Čech a Moravy.

V programu prvního dne vystoupili se svými referáty zástupci ve třech českých teologických fakult. Druhý den byly na programu referáty katechetů. Některé byly proneseny ústně, ostatní proběhly jako nástěnné "postery". Po večerech se pracovalo ve skupinách nad problémy katecheze podle věku i podle různých

socio-kulturních oblastí, tak jak ukazuje nově připravované "Všeobecné katechetické direktorium".

Třetí den byl věnován krátké duchovní obnově, kterou vedl P. Karel Pilík, a různým kulturním pořadům.

Čtvrtý den na doporučení Italské biskupské konference vystoupil se svými příspěvky Don Walter Ruspi z Itálie. Představil zkušenosti z oblasti katecheze a tvorby katechetických pomůcek v Itálii.

Význam tohoto setkání spočíval ve vzájemném obohacení zkušenostmi a novými podněty. Neméně důležité bylo také povzbuzení k další práci, které si účastníci odtud odnášeli.

-krb-

Svatý Wolfgang

31. října jsme si připomínali výročí úmrtí řezenského biskupa, původně benediktinského řeholníka, svatého Wolfganga.

Narodil se kolem roku 924 na hradě Routlingen ve Švábsku. Bylo to v době, kdy se v naší vlasti ujal vlády svatý Václav. Potřebné vzdělání Wolfgang získal v proslulé klášterní škole reichenavské a ve Würzburgu, kde současně studoval Jindřich, pozdější arcibiskup trevírský. Velmi se spřátelili a vzájemně se podporovali. Patřili k nejpozornějším a nejnadanějším studentům, kteří i volný čas plně využívali k bádání v klášterním archivu a knihovně.

Když se Jindřich stal významným církevním hodnostářem, pozval Wolfganga do Trevíru, aby mu tam pomohl v uspořádání života kanovníků podle řeholních pravidel, sestavených sv. Chrodegangem. Současně ho jmenoval děkanem kapituly a učitelem na dómské škole. Náhlá smrt arcibiskupa a přítele Jindřicha změnila však dosavadní životní řád Wolfganga. V roce 965 vstoupil do benediktinského kláštera ve švýcarském Eisiedelnu. Po vysvěcení na kněze působil dva roky jako misionář v Uhrách, poté byl ustanoven biskupem v Řezně. Pro rozsáhlou diecézi toto jmenování znamenalo velký duchovní přínos.

Wolfgang svou vysokou vzdělaností, širokým rozhledem, moudrostí a osobní skromností přitahoval všechny lidi kolem sebe a povzbuzoval všechny lidi kolem sebe a povzbuzoval je k ctnostnému životu. Zvláště se zaměřil na pozvednutí úrovně kněží i celých farností, podporoval školy, kláštery, posílal misionáře do různých zemí, především do sousedních Uher. Často konal vizitační cesty po své diecézi, působivě kázal, na místě odstraňoval různé nedostatky, ale tam, kde viděl úspěšný rozvoj, dovedl pochválit a ohodnotit dobrý příklad. Podle pověsti přišel i do západních Čech, na Klatovsko, Tachovsko, do Kladruhu, kde později byl zřízen benediktinský klášter.

Díky nezištnosti biskupa Wolfganga došlo v roce 973 k založení pražského biskupství. Úsilí českého knížete Boleslava II., jeho sestry ct. Mlady a sv. Wolfganga se spojilo v prosazení bohu libého cíle. Wolfgang velkomyslně svolil, aby české území, jež dosud náleželo k řezenské diecézi, se osamostatnilo, a tak se souhlasem papeže a císaře Oty byla zřízena pražská diecéze; náležela k ní Morava, Slezsko, jižní Polsko, Halič až ke Lvovu a podřízena arcibiskupu

Mohučskému. Definitivní změny nastaly až po vytvoření arcibiskupství pražského a olomouckého (r. 1344 a 1777).

Řezenský biskup Wolfgang zemřel roku 994 v Puppingu u Lince ve věku 70 let a jeho tělo bylo převezeno do kostela sv. Emmerama v Řezně. Za světce byl prohlášen v roce 1052.

Stanislav Zeman

Fatima

Měsíční příloha Světla

Mariiny úmysly

V říjnu t.r. jsme navštívili s ČMFA a Verité Medžugorje. Opět po roce načerpat duchovní povzbuzení a další orientaci mariánského apoštolátu. Ve společenství s 20 duchovními z naší vlasti a přibližně 1200 poutníků jsme přijímali svědectví Vicky, otce Zovka, dr. Barbariče, komunity Oáza míru, narkomanů aj.

Naprosto zodpovědně můžeme konstatovat, že každé jednotlivé setkání bylo v plném souladu s učením katolické církve, a všechna společně byla impulsem pro většinu z nás praktikujících katolíků. Ale i pro nepokřtěné a hledající, kteří se poutě také zúčastnili.

Kdo můžete, přijďte v prosinci na 1. sobotu 7.12. Vedoucí modlitebních skupin již ve čtvrtek 5.12. Významné bude také setkání v Hradci Králové v sobotu 9.11. v novém pastoračním středisku. Při těchto setkáních se budeme zamýšlet nad úmysly P. Marie více.

Úmyslem Panny Marie - a toužíme - i našich aktivit je skutečně pomoci naší katolické církvi, biskupům, kněžím. Modlitbou a přijetím křížů. Není naším úmyslem odsuzovat či obviňovat to, co k nám přichází jako demokratizace církve, ale přimlouvat se a modlit.

Snad i někteří z upřímných reformátorů pochopí, že naše jednota se Sv. otcem a s úmysly matky Církve z nás nedělá "konzervativní brzdu nové církve". Maria nám jasně říká, že nás každého potřebuje pro své záměry. Polarizace je však stále zřetelnější. Nalistujte si poslední říjnovou přílohu a usilujme o vzájemnost, i když vše volá po tom, abychom obviňovali.

Uvádíme několik jisker Panny Marie z Medžugorje skrze dr. Barbariče:

* Přestaneme obviňovat druhé, pak bude všude více pokoje. Obviňovat druhé, to je satanská práce. Satan stojí před Bohem a obviňuje nás, zatímco Maria stojí před Bohem a přimlouvá se za nás.

* Kdyby se farnost modlila za svého faráře, tak jak ho obviňuje, už dávno by se obrátil a byl svatý. A obráceně, kdyby se farář tolik modlil a postil za své farníky, jak je odsuzuje, farnost by se rychleji obrátila.

* Panna Maria nás vybízí, abychom byli její, tedy neobviňovali druhé, ale sebe, a za druhé se modlili - tedy přimlouvali. Jsme totiž ve škole Panny Marie a přijímáme její lekce. Máme spolupracovat s Pannou Marií a ne se zlem.

* Neobviňovat, ale modlit se, to je Mariin postoj.

* Jsme potřební a důležití pro její program - úmysly. Jsme natolik důležití, že bez nás nemůže tyto programy uskutečnit. I když si myslíš, že pro nikoho nejsi důležitý, pak si uvědom, že jsi důležitý pro Pannu Marii.

Církevní aktuality

9. Sympozium evropských biskupů

Pod vedením předsedy Rady evropských biskupských konferencí (CCEE), pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka, zasedalo v Římě ve dnech 23.-27. října 9. sympozium evropských biskupů na téma "Náboženství: soukromá záležitost a věc veřejná. Církev v pluralitní společnosti".

Toto setkání bylo dalším z řady sympozií biskupů Evropy, která se konají zhruba jednou za tři roky. Letos se ho účastnilo 150 delegátů. Byli mezi nimi předsedové jednotlivých biskupských konferencí, zástupci vatikánských úřadů a také významných evropských katolických institucí. Účastníky byli jak kněží a řeholní osoby, tak katoličtí laici a mezi pozvanými hosty byli i zástupci ostatních křesťanských církví a náboženských společností.

CCEE sdružuje všechny biskupské konference evropských zemí a v současné době čítá 33 členů. S příspěvkem vystoupili na sympoziu např. - u nás známý - kardinál Bernardin Gantin, prefekt Kongregace pro biskupy; generální vikář Svatého otce kardinál Camillo Ruini; mohučský biskup Karl Lehmann - místopředseda CCEE; hnězdenský arcibiskup Henryk Muszynski a další. Uskutečnilo se též plánované setkání se Svatým otcem.

V delegaci z České republiky byli kromě kardinála Miloslava Vlka, který je předsedou CCEE, plzeňský biskup František Radkovský, olomoucký světící biskup Josef Hrdlička, generální sekretář České biskupské konference Mons. Karel Simandl, ředitel pastoračního střediska pražské arcidiecéze P. Aleš Opatrný a Dr. Kateřina Lachmanová.

Projednávaným tématem sympozia byla úloha církve v pluralitní společnosti současné Evropy. Církev je svou podstatou znamením a prostřednicí jednoty mezi Bohem a člověkem a mezi lidmi navzájem. Klasické hodnoty evangelia formují po staletí evropskou kulturu a nabízejí i dnes základ stability společného evropského domu. Církev se sama učí dialogu, protože věří, že partnerská spolupráce a vzájemné uznání vede k obohacující výměně darů a ke kultuře dávání. Je třeba stále znovu srovnávat vlastní hodnotovou stupnici s mravním řádem, který stanovil Bůh, což můžeme nazvat "sebeevangelizací". Z úst samotného Krista církev ví, že nás osvobozuje poznání pravdy, avšak pouze hledisko pravdy nesmí být nadřazeno lásce a svobodě, což jsou základní dary Boha člověku.

ČBK

Poselství členům Papežské akademie věd

V poselství členům Papežské akademie věd, která se tento týden sešla ve Vatikánu na plenárním zasedání, papež připomíná, že Pius XI., který r. 1936

obnovil činnost akademie, nazval tuto skupinu vědců "vědeckým senátem církve" a vyzval ji "ke službě pravdě".

Jan Pavel II. vyjádřil radost z tématu o původu života a vývoji jako o "základním problému, který církev velmi zajímá, neboť i Zjevení ze své strany obsahuje učení o přírodě a původu člověka". Pokud se zdá, že závěry vědy a obsah Zjevení o původu života si vzájemně odporují, "v jakém směru bychom měli hledat řešení tohoto sporu? Víme, že pravda nemůže ve skutečnosti odporovat pravdě". Jan Pavel II. ocenil vědecké úsilí akademie na prahu 3. tisíciletí a poznamenal, že "vývoj vědy a její užití s sebou přineslo vznik nových otázek ve sféře neživé a živé přírody. Církev může lépe pochopit jejich význam, když poznává jejich základní hlediska". Poukázal na učení církve v otázce původu života a vývoje, jak je zvlášť obsaženo v encyklice Pia XII. *Humani Generis* (1950) a v koncilní konstituci *Gaudium et Spes*.

Papež upozornil členy akademie "na nutnost správné interpretace inspirovaných textů z přesného hermeneutického pohledu. Je třeba dobře osvětlit hranice vlastních názorů Písma, odmítnout nesprávné výklady toho, co Písmo nechce tvrdit". *Humani Generis*, pokračuje papež, považuje učení o vývoji za vážnou teorii, která si zasluhuje hlubší výzkum a úvahu a která je hodnotná podobně jako opačné teorie... Dnes, víc jak půl století od této encykliky, nám nové poznatky dovolují vidět ve vývojové teorii víc než jednu z hypotéz... Shoda vyplývající z výsledků práce nezávislých skupin s sebou nese významný argument ve prospěch této teorie. "Při zpracování teorie jako je evoluční... se přejímají určité myšlenky z filozofie přírody. Popravdě řečeno víc než o jedné vývojové teorii musíme mluvit o vývojových teoriích... Existují materialistické a redukcionistické směry a duchovní směry."

"Učitelství církve má přímý zájem na otázkách týkajících se vývoje, neboť souvisí s pojetím člověka jako takového... stvořeného podle obrazu a podobnosti Božího... Pius XII. podtrhl tento důležitý bod: 'Jestliže se původ lidského těla přičítá živoucí hmotě, která existovala před ním, pak lidská duše je přímo stvořena Bohem.' Některé vývojové teorie na základě určitých filozofií považují duši za výtvar živé hmoty nebo její jednoduchý přívlástek: jsou však neslučitelné s pravdou o člověku. Navíc nemohou být ani základem pro uznání důstojnosti lidské osoby."

ČBK

Poselství kardinálu Vlkovi

Papež Jan Pavel II. zaslal kardinálu Miloslavu Vlkovi, prezidentu Rady evropských biskupských konferencí (CCEE), poselství k 9. sympoziu evropských biskupů, které se konalo v Římě. "Náboženství: soukromá záležitost a věc veřejná. Církev v pluralitní společnosti."

V poselství, které nese datum 22. října, papež píše: "Toto setkání vystihuje současný stav dlouhého procesu, který se snaží porozumět mnohotvárné sociologické skutečnosti evropského kontinentu, charakterizované rychlými změnami a neslýchanými výzvami křesťanských společenství." Papež dodává, že

"je žádoucí, aby v tomto složitém a odvážném procesu došlo na 'starém' kontinentu k obnovenému hlásání evangelia."

"V tomto historickém kontextu pokušení umístit náboženství a církev na okraj společnosti. Navíc existuje silná snaha o upevnění základních lidských práv a mezi nimi i práva na náboženskou svobodu, což souvisí s upřímnou touhou po duchovních hodnotách." Papež Jan Pavel II. v závěru konstatuje, že je jisté, že toto sympozium nabídne užitečné podněty celému křesťanskému společenství pro překonání rozporu mezi evangeliem a kulturou, který - jak se ukázalo i v jiných oblastech - utváří drama i nás samých.

Neproloužení smlouvy dr. Štampachovi neodporuje právu

Podle vyjádření komise původní pracovní smlouva dr. O. Štampacha s KTF z r. 1990 na dobu neurčitou byla změněna v důsledku zákona 216/93 Sb., jako u všech ostatních učitelů, na dobu určitou, ve Štampachově případě dle zákona na dobu tříletou. Ve smlouvě není zakotvena povinnost fakulty po uplynutí stanovené doby pracovní smlouvu obnovit či prodloužit ani právo druhé strany její obnovení vynutit. Obě strany vědomě takovouto smlouvu podepsaly, a jejím vypršením a neobnovením nebyl porušen - striktně vzato - žádný zákon. Fakulta použila své smluvní svobody. Nebylo tedy ani striktní povinností děkana KTF na uplývající termín upozorňovat a úmysl neobnovit smlouvu sdělovat. Naopak bylo na druhé straně, aby vstoupila do jednání o obnově a prodloužení smlouvy. Potud striktní právo. Zkoumání vlastní motivace uvedeného kroku děkana KTF dr. Wolfa této komisi nepříslušelo a zůstává zatím otevřeno.

Lidový kalendář

Efemérní existence kalendáře odpovídá nenávratnosti času, který odměňuje: trhací a stolní kalendář končí po uplynutí roční lhůty ve sběru, čtecí kalendář se rovněž nakonec odloží do popelnice. Dnes i na venkově již najdeme jen málo příbytků, kde by schraňovali staré ročníky na půdě nebo v almaře. Kalendářní povídka, kalendářní literatura - to jsou synonyma jisté umělecké inferiority a omezené účelovosti. Z této pokleslosti se promyšleně snaží kalendář vymanit Radovan Zejda. Připravil v třebíčském nakladatelství Arca JiMfa pro rok 1997 již druhý ročník Lidového kalendáře. Duchovní náboj mu tentokrát poskytlo svatovojtěšské jubileum příštího roku (texty Petra Hory a Jana Zahradníčka). Kalendář je tradičně zacílen na venkovského čtenáře, ale nepodceňuje jeho kulturní vyspělost. Svědčí o tom výrazně jména autorů - v poezii mj. J. Orten, J. Deml, J. Zahradníček, ale objevně také exilová básnířka G. Goepfertová (doprovázející verše vlastní grafikou) a zapomínání básníci Vysočiny Petr Kříčka a Jan Karník. Vedle typických autorů dobré (to zdůrazňujeme) kalendářové prózy, jako byli Božena Šotková a J. M. Svoboda, objevil Zejda pro čtenáře i Arnošta Vaněčka, Karla Schulze, Antonína Sovu, Josefa Čapka, Jiřího Mahena, a jak se sluší v publikaci, která má vypovídat o plynutí času, sáhl i k autorům ze staré české literatury (Mikuláš Dačický aj.).

Výtvarná pozornost je věnována především kalendáriu. Zdirad J. K. Čech vytvořil album více než padesáti podobizen světců, jejichž osobnosti jsou výstižně charakterizovány v drobných medailonech, což považujeme za sympatickou novinku.

Máme tak v ruce sympatický ilustrovaný almanach dobré literatury, jemuž lze vytknout hlavně to, že až na výjimky pomíjí práce žijících autorů. Doufejme, že pořadatel v příštích letech upne svou tížádnost i k získání jejich tvorby - vždyť která jiná publikace by měla být živým pojítkem generací? Při vyvažování užitek a kulturní funkce kalendáře vydavatelé tentokrát odvážně položili důraz na kulturní poslání; věříme, že se tato investice příznivě odrazí i na zájmu uživatelů.

Mojmír Trávníček

Myšlenky k rozjímání

32. neděle v mezidobí 10.11.

Žalm 63 (62),2-4

Jen prahnoucí země přijímá vláhu. Celý náš pozemský život budeme po Bohu toužit (když to dobře dopadne), abychom mohli stále Boha - vláhu - přijímat. Ta touha je motorem našeho života, nezlobme se tedy na to, že není utišena.

Pondělí 11.11.

Lk 17,1-3

To je teprve křesťanské: myslet při každém činu na to, jaký to má dopad u druhých. Nemusí jít jen o zjevné svádění - tak zle snad na tom nejsem! Jakmile jsem se stal křesťanem, přebírám odpovědnost i za ty, kdo sledují mé počínání.

Úterý 12.11.

Lk 17,7-10

Ježíš zná dobře všechny druhy pýchy. K ní směřuje nenápadně i dobrý pocit, že jsem udělal něco pro Pána. Jako kdyby mi k tomu nedaroval všechno potřebné! Vděčnost je na místě!

Středa 13.11.

Lk 17,11-19

Základním postojem křesťana je postoj díkůvzdání (eucharistický). "Co máš, co bys nebyl dostal?" píše Pavel. Za vše mohu děkovat!

Čtvrtek 14.11.

Lk 17,20-21

Království Boží nelze vidět očima. Běda, kdyby vidět bylo, protože by bylo konečné. Jeho podstata má věčnou dimenzi. Je tam, kde je Bůh. Jsme-li nositelé Božího života, je Boží království v nás. A zdviditelňujeme je na vztahu blížecké lásky.

Pátek 15.11.

Lk 17,26-30

Lidé jsou nepoučitelní. Nejen za dnů Noemových či v době, kdy žil Lot. I dnes: počítají jen s dneškem. Sytí je letmá přítomnost. Křesťanovi jde ale vždy o budoucnost. Žije od konce, od věčnosti - nikdy ne od sebe.

Sobota 16.11.

Lk 18,1-8

Povzdech Syna člověka je zdrcující. Je opravdu tak těžké zachovat si víru? Ano - neboť je prověřována modlitbou, která není vyslyšena v námi stanoveném časovém limitu. Bůh miluje překvapení. Kdo mu důvěřuje, ten krásná překvapení zažije.